

Arrest

nr. 115 541 van 12 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ZWART loco advocaat F. GELEYN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit het dorp Toop Dara, gelegen in het district Chaharikar in de provincie Parwan. U bent Tadzjiek van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan.

Eind 2009 kon u met de hulp van een vriend beginnen te werken bij de Aafes-supermarkt op de luchtmachtbasis van de Amerikanen in Bagram, gelegen in het gelijknamige district van de provincie Parwan. U zat er aan de kassa en hielp mee in het magazijn. In december 2011 werd u een aantal keer opgebeld door een onbekende persoon die u zei dat u met hem moest meewerken. U legde dit voor aan uw oversten, maar zij lieten u weten dat ze niets voor u konden doen. Toen u aan het einde van die maand met de wagen terugkeerde van uw werk, stopte u onderweg om een man een lift te

geven. Toen hij was ingestapt bedreigde hij u met een wapen en dwong u uit te stappen. Hierop kwamen nog een aantal mannen tevoorschijn. Ze brachten u naar een andere plaats waar u in een andere wagen werd gedwongen en een blinddoek werd omgedaan. Vervolgens reden jullie ongeveer een uur en brachten ze u naar een groot huis waar u werd toegesproken door een mullah. Die man zei u dat u de Amerikanen hielp, terwijl u eigenlijk hen zou moeten helpen. Hij zei u dat u alles wist over de Amerikanen en verlangde van u dat u samen met hen jihad zou voeren. Omdat u voor uw leven vreesde, stemde u hiermee in. Later zouden ze u laten weten wat ze precies van u verwachtten. Een paar uur later werd u geblinddoekt teruggebracht naar uw wagen.

Toen u terug thuis kwam lichtte u uw familie in over wat er gebeurd was. Omdat men inzag dat uw leven in gevaar was, contacteerde uw vader een vriend die ervoor zorgde dat u de volgende dag al samen met een smokkelaar naar Pakistan vertrok. Een paar dagen later kwamen de taliban naar uw huis om te vragen waar u was, maar uw familie zei dit niet te weten. Een week later werd uw vader tegengehouden door twee mannen op een motorfiets. Toen hij hen vertelde dat hij niet wist waar u was, werd hij door hen in elkaar geslagen. Hierna verliet uw familie uw dorp en gingen ze zich ergens anders in de regio vestigen.

U nam het vliegtuig in Pakistan en vloog naar Dubai. Vervolgens vloog u via een tussenlanding in Turkije naar Frankrijk. Van daar reisde u door naar België waar u aankwam op 3 april 2012. Eén dag later vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), uw rijbewijs, de taskara van uw vader, uw diploma van het middelbaar onderwijs, twee attesten over uw werk bij Aafes, een attest van uw werk als leerkracht Engels in 2003 en drie verzendingsbewijzen uit Afghanistan.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten. U heeft evenmin aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde problemen met de taliban waardoor u Afghanistan zou hebben verlaten.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de gebeurtenissen die tot uw vertrek uit Afghanistan hebben geleid, van weinig consistentie getuigen. Zo verklaarde u dat toen u het eerste telefoontje kreeg, u van mening was dat het een vriend was die een grapje met u uithaalde. Toen u twee dagen later opnieuw werd gebeld en werd aangesproken op uw werk in Bagram, werd u gedurende dat telefoongesprek toch angstig en verbrak u het gesprek. Toen u daarna nog eens werd opgebeld, durfde u niet op te nemen en zette u uw telefoontoestel uit. Vervolgens meldde u deze gebeurtenissen aan uw manager op uw werk, die u liet weten dat het uw probleem was en dat hij niets voor u kon doen. Desalniettemin hield u vol dat u ook na het tweede telefoongesprek bleef denken dat het niets serieus was (CGVS, p. 18). Even later herhaalde u dat u die telefoontjes niet serieus nam. Toen u daarop de logische vraag werd gesteld waarom u die telefoongesprekken had gemeld bij uw manager als u ze toch niet serieus nam, verklaarde u dat u wilde dat hij zich bewust was van uw situatie omdat dit soort dingen wel meer voorkwam. Hierbij verwees u naar drie of vier tolken die waren vermoord en naar andere mensen die werden bedreigd. U voegde hier nog aan toe dat u van mening was dat u niet in dezelfde situatie verkeerde als die andere mensen, maar alleen wilde dat uw manager zich bewust was van de situatie waarmee u werd geconfronteerd mocht er in de toekomst iets gebeuren (CGVS, p. 22-23). Uw verklaringen zijn evenwel niet in staat te verhelderen waarom u aan de ene kant blijft volhouden dat u de dreigtelefoons niet serieus nam, maar aan de andere kant wel uw meerderen op de hoogte bracht omdat er in het verleden tevens mensen werden bedreigd en tolken werden vermoord. Indien u die telefoons daadwerkelijk niet serieus had genomen, ligt het in de lijn van de verwachtingen dat u die gebeurtenissen zonder meer naast u zou hebben neergelegd.

Bovendien herhaalde deze weinig logische gang van zaken zich bij uw verklaringen over de manier waarop u werd ontvoerd. Naar eigen zeggen stopte u toen uw wagen omdat u een lift wou aanbieden aan een man die zich langs de kant van de weg bevond. Deze handeling is evenwel moeilijk in overeenstemming te brengen met de context die u doorheen uw gehoor schetste. Zo verklaarde u dat u op de hoofdweg tussen Kabul en Chaharikar reed toen u werd ontvoerd. Op dat moment was het vijf uur of half zes 's avonds en was het reeds donker. U voegde hier aan toe dat er 's avonds niet veel auto's op die weg rijden omdat het er gevaarlijk is. U verklaarde letterlijk: "Er zijn veel dieven op die weg. Sommige van mijn vrienden werden ook bestolen. Ze moesten geld afgeven. Dat is waarom 's avonds niet veel mensen op die weg gaan" (CGVS, p. 22). Toen u vervolgens werd gevraagd waarom u dan na zonsondergang langs die weg was gestopt om een onbekende man een lift te geven, verklaarde u dat u dit deed om hem te helpen omdat u zelf ook nog langs die weg had gelift (CGVS, p. 21-22). Deze verklaring is evenwel bijzonder onaannemelijk. Te meer daar u in de twee weken die aan uw

ontvoering voorafgingen verschillende dreig telefoons had gekregen. Toen u werd gevraagd of u, gelet op die context, niet achterdochtig was toen een onbekende man in het donker met u wou meeliften, verklaarde u dat u uit humanitaire overwegingen had gehandeld en dat u die telefoontjes niet serieus nam (CGVS, p. 22). Uw verklaringen ter zake zijn echter dermate bedenkelijk, dat de geloofwaardigheid van uw beweerde ontvoering hierdoor op losse schroeven komt te staan.

Bovendien heeft u er geen enkel benul van hoe de taliban te weten zou zijn gekomen dat u op de basis van Bagram werkte, noch kon u meedelen op welke manier ze uw telefoonnummer en uw woonplaats zouden hebben achterhaald (CGVS, p. 23). U wist evenmin waarom ze precies u hadden uitgekozen vermits u eerder liet opteken dat u meer dan 50 Afghaanse collega's had in de supermarkt die net als u niet op de basis woonden (CGVS, p. 9, 12 en 23). Gelet op uw beweerd onderhoud met de taliban is het merkwaardig dat u hier geen enkele informatie over kon meedelen. Gevraagd of er voordien al collega's van u waren ontvoerd, verklaarde u dat er een collega van u drie of vier jaar geleden werd ontvoerd. Vreemd genoeg bleek u niet in staat om mee te delen hoe die man heette, in welke omstandigheden hij werd ontvoerd of wat er na zijn ontvoering met hem was gebeurd. Nadien zouden er geen andere collega's van u ontvoerd zijn geweest (CGVS, p. 23-24). Voorgaande vaststellingen doen verder afbreuk aan uw beweerde vrees voor de taliban.

Dat de taliban net u uitkozen om met hen samen te werken is des te opmerkelijker aangezien u verklaarde dat de taliban onder meer van u verlangden dat u hen informatie zou geven over rapporten en u hen zou meedelen waar de Amerikanen naar toe gingen en wat ze precies deden. (CGVS, p. 18 en 25). Gelet op het feit dat u werkte als kassier in een supermarkt, is het erg onwaarschijnlijk dat u aan die informatie kon komen. Toen u werd gevraagd waarom de taliban net u hadden gekozen om gedwongen met hen samen te werken en niet iemand die beter op de hoogte was van de interne werking van de luchtmachtbasis van Bagram, verklaarde u dit niet te weten, maar voegde u hier nog aan toe dat de taliban ervan uitgaan dat elke Afghaan die bij de Amerikanen werkt, alle informatie over hen heeft (CGVS, p. 26). Het is evenwel weinig waarschijnlijk dat indien de taliban daadwerkelijk informatie hadden gekregen over uw telefoonnummer en uw woon- en werkplaats, ze niet zouden kunnen achterhalen wat uw exacte functie op de luchtmachtbasis was. Dat ze een kassier in de supermarkt zouden uitkiezen om hen die informatie door te spelen, is hoe dan ook weinig aannemelijk.

Voorts dient nog te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw reisweg naar Pakistan erg gebrekkig waren. Zo verklaarde u dat u bij Torkham de grens met Pakistan hebt overgestoken, maar kon u zich verder enkel nog herinneren dat u via Kabul had gereden. U verklaarde dat u nog langs andere steden was gepasseerd voor u Pakistan bereikte, maar kon naar eigen zeggen de namen van die steden of provincies niet opgeven omdat u daar voordien nog nooit was geweest en u tijdens die reis steeds aan uw familie en uw probleem moest denken. Toen hierop werd doorgevraagd, kon u enkel nog toevoegen dat u zich vaagweg herinnerde onderweg een bord te hebben gezien met daarop 'district Laghman' (CGVS, p. 19-20). Van een Afghaan met een diploma middelbaar onderwijs die vervolgens nog drie jaar hoger onderwijs heeft gevolgd, kan evenwel verwacht worden dat hij een nauwkeurigere beschrijving zou kunnen geven van zijn tocht naar Pakistan. Bovendien is Laghman geen district, maar een provincie (zie landeninformatie). Uw gebrekkige verklaringen ter zake, doen dan ook extra twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw vlucht uit Afghanistan. Hieraan dient nog te worden toegevoegd dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over uw verblijf in Pakistan. Zo liet u tijdens uw asielaanvraag op de DVZ optekenen dat u 25 dagen in Pakistan had verbleven voor u vervolgens het vliegtuig nam naar Dubai (Verklaring DVZ, vraag 35). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer tot tweemaal toe dat u twee maanden in Pakistan bent gebleven vooraleer u het vliegtuig nam naar Dubai (CGVS, p. 20 en 27). Dat u dermate gebrekkige en inconsistente verklaringen hebt afgelegd over uw reisweg naar België, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vlucht verder op de helling

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan niet langer geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de taliban waardoor u Afghanistan zou hebben verlaten.

Gezien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn vormen zij geen basis voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming. Wat betreft uw tewerkstelling als kassier in de Aafes-supermarkt op de luchtmachtbasis in Bagram, zonder directe band met de militaire activiteiten, dient opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zou zijn van uw tewerkstelling op de luchtmachtbasis in Bagram (zie supra). Bovendien dient er op gewezen te worden dat u uw werkzaamheden gestaakt hebt en dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog

langer) gevisieerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012).

Er dient te worden vastgesteld dat redelijkerwijs kan aangenomen worden dat u zich in de hoofdstad Kabul kan vestigen. Volgens het UNHCR vervalt voor alleenstaande mannen en kerngezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructures beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). U bent een volwassen, alleenstaande jongeman, die na zijn middelbaar diploma nog hogere studies Engelse literatuur heeft gevolgd. U bent bovendien zowel Dari als Pashtou machtig en spreekt verder ook Engels, Frans en een beetje Spaans (CGVS, p. 3 en 5). U zou tevens ongeveer twee jaar leerkracht Engels geweest zijn en u deed ook door uw tewerkstelling in de Aafes-supermarkt de nodige werkervaring op (CGVS, p. 6 en 11). Daarenboven dient opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoonst dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in één van dergelijke stedelijke gebieden. Gevraagd naar eventuele bezwaren tegen een verblijf in Kabul verwees u naar de problemen die u in uw regio van herkomst kende (CGVS, p. 27). Aangezien er in het kader van uw asielerzoek geen geloof kan worden gehecht aan deze elementen kan er ook niet worden gesteld dat zij een ernstig bezwaar tegen een hervestiging in Kabul zouden uitmaken. Gelet op voorgaande vaststellingen moet u redelijkerwijs in staat zijn om zich in Kabul te vestigen.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit een verdere analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Op basis van al het voorgaande kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De taskara's van u en uw vader, uw rijbewijs en uw diploma, hebben enkel betrekking op de identiteit, nationaliteit en scholing van u en uw familie, die in deze beslissing niet meteen ter discussie staan. De attesten van uw werk bij Aafes kunnen op zich de geloofwaardigheid van uw beweerdde problemen met de taliban niet herstellen. Het attest van Care International toont enkel aan dat u in 2003 Engelse les hebt gegeven, hetgeen in deze beslissing niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. De drie verzendingsbewijzen uit Kabul tonen enkel aan dat u contacten hebt in die regio, hetgeen hier evenmin ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de bestreden beslissing te willen vernietigen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de formele motiveringsplicht.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift volgende stukken toe: (i) Afghanistan analysts network, *The road to Ghazni: Bombs, battles and blockades*, 13 juli 2013, (ii) European Asylum Support Office, *Country of Origin Information Report, Afghanistan, Taliban strategies – recruitment*, juli 2012, (iii) UNHCR, *Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*, HCR/EG/AFG/13/01, 6 augustus 2013, (iv) United Nations Assistance Mission in Afghanistan, *Mid-Year Report 2013, Protection of Civilians in armed conflict*, juli 2013, (v) Ministère des Affaires Etrangères, France, *Conseil aux voyageurs-Afghanistan*, <http://www.diplomatie.gouv.fr/fr/consiels-aux-voyageurs/conseils-par-pays/afg>, 24 augustus 2013.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker verklaart vervolging te vrezen door de taliban, die hem wegens zijn werkzaamheden als magazijnier en kassier op de luchtmachtbasis van de Amerikanen te Baghram gedwongen willen inlijven. Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, merkt de Raad op dat er ingevolge artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

In het door verzoeker naar voor gebrachte feitenrelaas blijken geen objectieve elementen aanwezig te zijn die erop wijzen dat zijn voorgehouden vrees voor vervolging het lokale niveau zou overstijgen. Naar analogie met verzoekers problemen oordeelde ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) dat indien enerzijds volgens UNHCR overheidsmedewerkers of medewerkers in dienst van de internationale gemeenschap een risicogroep vormen omwille van de hun toegeschreven politieke overtuiging, er anderzijds geen aanwijzingen zijn dat de taliban personen behorende tot deze groep maar met een laag profiel zouden vervolgen in Kabul of in gebieden die niet onder hun controle vallen. Deze personen behoren immers niet langer tot de prioriteiten van de taliban die hun aandacht enkel richten op overheidsmedewerkers met een hoogstaand profiel. Nog volgens het Hof zijn er evenmin aanwijzingen dat zij die hun job voor de internationale gemeenschap opgeven, nog verder in de negatieve aandacht van de taliban zouden vallen (EHRM, *H en B. tegen het Verenigd Koninkrijk*, 9 april,

2013, § § 97, 98 en 99). Het oordeel van het Hof strookt met de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van 2 december 2013 van verweerder. Uit deze informatie blijkt dat de operationele capaciteit van de taliban zich in Kabul beperkt tot het uitvoeren van sporadische en gerichte *“high profile attacks”*. Alle aanslagen die er zich voordeden sinds juli passen in dit profiel, waarmee bedoeld wordt *“aanslagen die overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire of supranationale aanwezigheid tot doel hebben”* (COI Afghanistan, *veiligheidssituatie Kabul-stad*, 5 september 2013, p. 5). Kidnapping komt voor, doch dit kadert in de criminele sfeer waarbij rijke Afghanen worden ontvoerd voor losgeld (*Ibid.*, p. 8), en dus niet in de politiek-religieus geïnspireerde vervolging door de taliban. In het relaas van verzoeker bevinden er zich geen elementen die erop wijzen dat het beweerde profiel van verzoeker dat van een *‘low level collaborator’* in de zin van voormeld arrest zou overschrijden. Verzoeker heeft gedurende enige tijd gewerkt als magazijnier en kassier op de luchtmachtbasis van Baghram en is ondertussen met zijn werkzaamheden gestopt. Er zijn dan ook geen objectieve argumenten voorhanden die erop wijzen dat de taliban de motivatie of de operationele capaciteit zouden hebben om verzoeker actief te gaan opsporen en vervolgen in gebieden buiten hun controle, zoals de hoofdstad Kabul. *Infra* zal verder blijken dat er evenmin objectieve argumenten zijn om te besluiten dat het in aanmerking nemen van een hervestigingsalternatief in Kabul *onveilig of onredelijk* zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat hij zich in Kabul zou kunnen vestigen. Hij wijst erop dat het UNHCR in zijn richtlijnen van 6 augustus 2013 van oordeel is dat personen die geassocieerd worden met de regering van Karzai en zijn internationale bondgenoten in gevaar zijn (stuk 5). Dit citaat vermag geen afbreuk te doen aan bovenvermelde conclusie. In lijn met de richtlijnen van het UNHCR kunnen dergelijke personen inderdaad een risico lopen op vervolging in de regio's die onder de controle staan van anti-regeringselementen. Echter blijkt niet uit deze informatie dat dit risico zich zou kunnen uitstrekken tot gebieden onder regeringscontrole zoals de hoofdstad Kabul voor personen met een laagstaand profiel. Hoe dan ook is verzoeker niet langer werkzaam is voor de internationale gemeenschap in Afghanistan, bovendien had hij in zijn hoedanigheid als magazijnier en kassier slechts een laagstaand profiel. Verzoeker toont om deze reden dan ook niet aan dat hij bij een eventuele hervestiging in Kabul zou worden gepercipieerd als zijnde *“geassocieerd met de regering van Karzai of diens internationale bondgenoten”*.

Aangezien er voor verzoekers beweerde problemen met de taliban in elk geval een veilig en redelijk intern hervestigingsalternatief voorhanden is in Kabul, is er ingevolge artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet bijgevolg evenmin voldaan aan een wezenlijke vereiste om het asielaanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft een eventueel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient, ingevolge het *supra* in aanmerking genomen intern hervestigingsalternatief in verzoekers hoofde, dit risico eveneens beoordeeld te worden in functie van een terugkeer naar Kabul.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker zowel de veiligheid als de redelijkheid van een hervestiging in Kabul. Verzoeker citeert uit een reisadvies van het Franse ministerie van Buitenlandse Zaken waaruit blijkt dat er tussen eind mei en eind juni 2013 alleen al vijf zware aanslagen voorkwamen in Kabul (stuk 7), evenals uit het *“Mid-year Report 2013 on the protection of civilians in armed conflict, Afghanistan”* van de VN (stuk 6), waaruit blijkt dat het aantal burgerslachtoffers er in de eerste zes maanden van 2013 in Afghanistan gestegen is. Daarenboven zou het UNHCR een interne hervestiging slechts aanvaardbaar achten in die gevallen waarin verzoeker in staat is om aldaar in veiligheid en zekerheid vrij van gevaar en risico van letsel te leven, wat volgens verzoeker niet het geval is.

Te dezen kan eveneens worden verwezen naar rechtspraak van het EHRM. Voor wat betreft het vestigingsalternatief stelt het Hof dat de verzoeker in staat moet zijn om te reizen naar dat deel van het land, er toegang moet toe hebben en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief toegankelijk is, onder regeringscontrole staat maar ook over de nodige

infrastructuren beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien. Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal door verweerder toegevoegd aan zijn aanvullende nota, blijkt het volgende: van januari tot augustus 2013 gebeurden gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Het gaat om complexe aanslagen tegen 'high profile' doelwitten. Ook UNHCR bevestigt in zijn laatste richtlijn van 6 augustus 2013 dat de *Anti-Government Elements* (AGE's) 'high profile' doelwitten aanvallen. Het geweld in de hoofdstad Kabul is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel - meer bepaald veiligheidspersoneel - door aanslagen op regeringsgebouwen waarbij in hoofdzaak gebouwen van de 'Afghan National Security Forces' (ANSF) worden gevisieerd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen. Uit deze analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Kabul staat onder effectieve controle van de regering en is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Verzoeker is een volwassen, alleenstaande jongeman, die na zijn middelbaar diploma nog hogere studies Engelse literatuur heeft gevolgd en verschillende talen machtig is. Verzoeker spreekt zowel Dari als Pashtou en verder ook Engels, Frans en een beetje Spaans. Verzoeker zou tevens gedurende twee jaar leerkracht Engels geweest zijn; door zijn tewerkstelling in de Aafes-supermarkt deed hij eveneens werkervaring op. Er zijn bijgevolg geen objectieve argumenten aanwezig die erop wijzen dat het voor verzoeker *onredelijk* zou zijn om zich in Kabul te vestigen. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit het tot het tegendeel kan worden besloten. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van het UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker bijgebrachte rapporten vermogen geen afbreuk te doen aan de bovenvermelde conclusie. Het "*Mid-Year report*" van de VN slaat enerzijds op gans Afghanistan en niet louter de situatie in Kabul, en neemt anderzijds in haar statistieken "*targetted killings*" op van "*civilian government workers*", hetgeen niet gelijkgesteld kan worden met 'willekeurig geweld' in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. De veiligheidsincidenten waarvan sprake in het reisadvies van de Franse overheid (stuk 7) stroken met bovenvermelde conclusie dat het geweld de vorm aanneemt van sporadische en gerichte *high level targets*, zonder dat daarbij burgers worden gevisieerd. Hoe dan ook is het reisadvies slechts bedoeld om een situatieschets te geven voor bezoekers van Afghanistan. Het artikel van 'Afghanistan Network' betreft de problemen die zich voordoen op de weg naar Ghazni die gelet op het vestigingsalternatief is Kabul niet dienstig kan worden aangevoerd. De UNHCR richtlijnen werden meegenomen in de hierboven vermelde motivering. Het artikel met betrekking tot de rekrutering van de taliban is gelet op wat *supra* werd uiteen gezet evenmin dienstig. Verzoeker laat verder na uiteen te zetten waarom een hervestiging in Kabul in zijn hoofde onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers relaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om het asielrelaas te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER